

Kobylístek

Agapé s Josefem Brtníkem	3
Noc kostelů	4
Nový skautský vedoucí	20
Pavouček v Krkonoších	21
Reportáž z pouti do Říma	26
Každé narození je zázrak	33



Rozhovor *s Josefem Brtníkem*

strany 28 – 32

RADOST
A
NADĚJE

strany 8 - 9

Milí bratři a sestry, čtenáři Kobylístku,

část naší farnosti, čtyřicet sedm farníků spolu s farářem a kaplanem, **prožila čtyřdenní pouť do Věčného města – Říma**. Podnětem této poutě byl Svatý rok Božího milosrdenství vyhlášený papežem Františkem, s nímž jsme se chtěli setkat. Podařilo se nám to dvakrát. V sobotu na audienci na Svatopetrském náměstí a tamtéž v neděli v poledne, při posledním velikončném Raduj se Královno nebeská. Sobotní bylo provázeno viděním zblízka v papamobilu a následným prudkým deštěm, nedělní viděním zdaleka v okně pracovny, ale sluncem prozářeným náměstím. Stálo to za to! Dalším silným zážitkem byla návštěva Katakomb a bohoslužbou v nich a návštěva čtyř hlavních bazilik. Asi nejsilnějším prožitkem byla pouť milosrdenství od Andělského hradu do baziliky svatého Petra. Bylo to kilometrové putování s jubilejním křížem, který každý z nás chvíli nesl, s pěti modlitebními zastaveními a závěrečným požehnáním tímto křížem. A silně vnímaným prvkem této pouti u většiny účastníků bylo vytvoření společenství mezi námi. Dobrý Bože, za vše díky!

Další, co jsme prožili s mnohem větším počtem účastníků, byl den Salesiánského centra. Počínaje fotbalovým turnajem dětí a mládeže, gurmánským zážitkem z grilu, soutěžním odpolednem dětí s rodiči v celém areálu hřišť, besedou ve farním sále o našem díle bylo vše završeno bohoslužbou v kostele. Vše probíhalo za krásného počasí v pěkné přátelské a radostné atmosféře. Bože díky!

Vyvrcholení celého pastoračního roku máme před sebou v pouti farnosti a rodin ke svatému Zdislavě v Jablonném v Podještědí. Proč musíme někam putovat, nemůžeme se se svatými setkat v modlitbě i doma? Ano, můžeme a to také uděláme. Devět dní před poutí se budeme k ní modlit doma ve svých rodinách no-



venu a pak pojedeme do jejího „domu“ - kde ona žila, pracovala, modlila se, milovala lidi i Boha a je tam pohřbena a tam nejsilněji vyznačuje její „aura.“ Už po celá staletí se k ní lidé utíkají v nejrůznějších potřebách a „Bůh její hrob stále vyznamenává mnohými milostmi a zázraky. „Úcta k ní vzrostla do té míry, že byla zařazena mezi svaté celé církve. Papež Jan Pavel II. ji svatořečil 21. 5. 1995 v Olomouci.

Svatí jsou křesťané, jejichž prostřednictvím Bůh zvláště štědře rozdává dary své milosti. Bůh, který je jediným pramenem milosti, chce tímto způsobem upevnit společenství církve. Starosti jednoho o druhého se mezi lidmi utvářejí hlubší vztahy. Bůh také chce dávat konkrétní dary své lásky prostřednictvím těch křesťanů, u nichž už vydala své jedinečné plody. A tak jsou svatí patrony pro tu či onu záležitost. Ve svatém Zdislavě dostala naše země patronku rodin, protože Bůh chce pro zásluhu a na přímluvu této svaté manželky a matky obdarovávat rodiny naší doby svými dary.

Milí bratři a sestry, proto neváhejte a na cestu se s námi dejte. Buď fyzicky, nebo alespoň duchovně.

*Všem vám ze srdce žehná váš farář
P. Josef Brtník*

Odpolední agapé s Jožkou Brtníkem

Ještě jednou vás srdečně zveme na odpolední posezení s Jožkou Brtníkem při příležitosti jeho loučení s naší farností. Toto setkání je plánováno na neděli 26. června 2016 od 16 hodin ve farním sále a na terase. Jožka s námi strávil dlouhých 14 let a chceme jemu i nám všem připravit příjemné odpoledne. Na setkání bude zajištěno dobré víno a nealko nápoje. Občerstvení se bude připravovat formou agapé z toho, co kdo přinese, proto uvítáme, pokud přinesete něco slaného (nejlépe jeden druh) nebo sladkého, čím se vzájemně pohostíme. Dále se můžete těšit na promítání fotografií i trochu hudby. Připravujeme také společný dárek farnosti pro Jožku - příspěvky na něj můžete dávat do kasičky uprostřed kostela od neděle 5. 6. do neděle 12. 6.

Kdo byste chtěli přispět svými fotografiemi ze společných zážitků s Jožkou pro promítání, námětem na další program odpoledního setkání nebo jen napsat, že přijдете (i to uvítáme kvůli přípravě celé akce), prosíme, kontaktujte nás (případně Tomáše Redlicha na farnost.kobylisy@sdb.cz). Za Novákovy, Müllerovy, Annu Fantovou, Svobodovy a Kuchařovy

Hanka Müllerová

(h.mullerova@outlook.com)

Veronika Nováková

(veroni.novakova@seznam.cz)

Modlitební triduum MM 24. – 26. 6.



Znovu srdečně zveme na Modlitební triduum hnutí Modlitby matek, které se koná ve dnech 24., 25. a 26. června. V pátek 24. 6. po večerní bohoslužbě (odhadem v 19.15), v sobotu 25. 6. od 9.00 a v neděli 26. 6. po večerní bohoslužbě (asi v 19.15), vždy v kostele sv. Terezie.

Zveme všechny maminky, babičky, tety, pros-

tě všechny ženy, které cítí potřebu se modlit nejen za svoje rodiny. Těšíme se na vás.

Olga Lisáková ze skupinky MM Ďáblice

Červnové mamky sobě

Zvu vás na další setkání v rámci programu „Mamky sobě“. K tématu „Víra v rodině“ promluví farář Jožka Brtník. Sejdeme se 16. 6. v 9.30 v katechetické místnosti Emauzy (parkování kočárků od 9:15).

Petra Axmanová

Sliby našich farníků

V sobotu 4. 6. ve 14.00 budou u sv. Terezičky při slavnostní mši svaté skládat slib salesiána spolupracovníka Inka a Peter Vojtášovi a Majka a Štěpán Mrázekovi. Všichni farníci jsou srdečně zváni.

Jaroslav Schrötter

Pouť ke svatému Zdislavě do Jablonného v Podještědí

uskuteční naše farnost v sobotu 18. 6. Hlavním úmyslem této pouti je vyprošovat rodinám na přímluvu svatého Zdislavy, patronky křesťanských rodin, všechny potřebné dary k růstu a rozvoji manželské a rodinné lásky. Na pouť se připravíme modlitbou nověny ke svatému Zdislavě v našich rodinách, která začne v pátek 10. 6. Program poutě: bohoslužba v kostele, návštěva hrobu sv. Zdislavy v podzemí kostela, společný velký piknik v klášterní zahradě, hry a soutěže dětí, odpolední pobožnost ke svatému Zdislavě v kostele. Na pouť se zapisuje v sakristii kostela. Zapište se, prosím, i když pojedete vlastním autem. Odjezd autobusu je v 8.00 od kostela sv. Terezie.

P. Josef Brtník



Předprázdninová svátost smíření pro děti

Prázdniny se začínají nezadržitelně blížit, z čehož jistě mají radost všechny děti. Abychom do nich dobře vkročili, budeme mít ve středu 22. 6. v 16.00 možnost slavit svátost smíření, svátost Ježíšovy odpouštějící lásky, abychom s čistým srdcem i svědomím mohli radostně vkročit do léta. Zveme také všechny děti i jejich rodiče a rodinné příslušníky na poslední dětskou bohoslužbu v tomto školním roce, která se uskuteční také ve středu 22. 6. v 17.00 jako obvykle. Po ní vás zveme na posezení u tradičního táboráku.

P. Ladislav Bandouch

POMUŽNA 2016

Připomínáme termín POchodu MUŽů NA Svatou Horu, který se koná 18. 6. Jsou zváni všichni chlapi, chlapci, muži i dědové, kteří se nebojí ujít pár kilometrů v dobré náladě krásnou přírodou a večer spočinout na chaloupce u lesa v obci Chouzavá. Občerstvení ducha i těla bude v hojné míře zajištěno, takže obava z většího úbytku tělesné hmotnosti je absolutně bezpředmětná.

Sraz je v sobotu ráno po mši svaté před kostelem. Odvoz spacáků je zajištěn, uvítáme každého účastníka.

Marie a Vít Mátlovi, Kazimír Večerka

Živý růženec

Setkání společenství živého růžence bude v pondělí 6. 6. po večerní bohoslužbě. Na všechny se těší

Ludmila Růžičková

Noc kostelů

se uskuteční v pátek 10. června. Bude ve znamení Božího milosrdenství, za kterým se můžeme vydat všichni bez ohledu na věk v rámci odpolední části programu. Během večera bude kromě bodů avizovaných v minulém Kobylístku k vidění také pár krátkých filmů ze života naší farnosti. V neděli 5. 6. najdete brožury Noci kostelů v zadních lavicích v kostele k rozebrání - můžete je použít i jako pozvánku pro Vaše známé. Děkujeme předem za modlitby o požehnaný průběh akce.

15.30 - 18.30

Program pro děti od 3 let i dospělé: Cesta za Božím milosrdenstvím u Terezičky

18.30 - 19.00

Bohoslužba v rámci Noci kostelů

19.30 - 22.00

Komentovaná prohlídka kostela / Co se děje ve zpovědnici/ Ochutnávka mešního vína

22.00 - 23.00

Budu Ti zpívat, Hospodine, před anděly - žalmy v podání kapely Kairos

23.00 - 23.30

Pohlazení - koncert zpěvačky Markéty Martiníkové

23.30 - 24.00

Závěrečné slovo a požehnání. Prohlídka kostela
Lucka Ortiz

Klub seniorů zve

5. 6. Posezení a zpívání s harmonikou Milana Miškařika

19. 6. Rozloučení se před prázdninami. Čas a místo srazu bude oznámeno včas, sledujte prosím ohlášky při nedělních bohoslužbách. Změna vyhrazena. Případný náhradní program bude vždy připraven.

Eva Kuchařová, Anežka Radinová



Pastorační rada farnosti

V neděli dne 22. května se uskutečnilo další zasedání Pastorační rady farnosti. Zabývali jsme se především jednotlivými nápady, které by farnosti pomohly lépe prožít příští pastorační rok, kdy si připomeneme dvě velká výročí: 70 let od ustanovení naší farnosti a 80 let od posvěcení původní kaple sv. Terezičky. Jednotlivé nápady se dají rozdělit do dvou okruhů.

První z nich by se dal označit „Zakořenění v naší farnosti“ a týká se toho, jak prožíváme svoji přináležitost k Tělu Kristovu konkrétně uprostřed našeho společenství, tedy této farnosti sv. Terezičky. Jde nám o ty, kteří přišli do naší farnosti v nedávné době a teprve se v ní pomalu a těžce začínají orientovat, stejně jako o ty, kteří s farností již určitou dobu prožili a patří do jejích spleťtých sítí vztahů a společenství. Naše farnost je veliká a je v ní stále koho objevovat - zůstat si navzájem lhostejnými je ovšem vždycky velké pokušení. Konkrétní nápady se týkaly lepšího využívání Kobylístku k vzájemné komunikaci a nového zmapování jednotlivých společenství. Zvláštní důraz je třeba dávat na ta, která jsou otevřená k přijímání nových členů. I ostatní nápady v tomto okruhu směřovaly k aktivitám, které nám mohou pomoci překonat vzdálenost od jednoho člověka ke druhému a uvědomit si naši jednotu v Kristu.

Druhý okruh nápadů by mohl být označen jako „dědictví a předávání dědictví“. Zabývá se tím, co jsme převzali jako dědictví od lidí z farnosti, z nichž někteří mezi námi často už nejsou, a jak s tímto dědictvím zacházíme. Je to tedy opět především pohled na naši víru a také na salesiánskou spiritualitu, tentokrát v perspektivě času a předávání. Mezi lidmi okolo nás v kostele jsou i takoví, kteří pamatují úplné začát-

ky salesiánů v Praze, krátký rozkvet díla po Druhé světové válce a je zde mnoho lidí, kteří mají co říci k tomu, jak prožívali život farnosti v letech komunismu, kdy za každou neopatrnou aktivitu hrozilo vězení, nebo alespoň výsledky. Jejich zkušenosti jsou darem pro nás a bylo by lehkomyšlné se toho daru vzdávat. Nakonec se ukazuje, že i rozvoj farnosti od začátku 90. let se postupně už také stává historií a je plný příběhů, na které je možné se ptát a ze kterých je možné se poučit. Nápady v této oblasti směřovaly především k organizování rozhovorů a besed, které by právě toto umožnily.

Josef Brtník společně s Martinem Hobzou vyberou z nápadů v obou tematických okruzích několik, které pak budou v další fázi podrobněji rozpracovány pro pastorační plán příštího roku.

Jiří Pavlíček

Pomoc při výmalbě kostela

Milí farníci a milé farnice, rádi bychom vás poprosili o pomoc při výmalbě kostela, která je v plánu v první polovině července letošního roku. První část pomoci by se týkala vyklizení kostela před malováním, a to na svátek upálení Mistra Jana Husa ve středu 6. 7. od 15.00 do 17.00 s tím, že večerní bohoslužba už bude v boční kapli. Tato pomoc je žádána hlavně od mužů. Druhá část pomoci by se týkala následující týden soboty 16. 7., a to konkrétně úklidu po malování a nastěhování, sraz v kostele v 9.00. Vítání jsou muži i ženy a chuť do práce také!!! Ochotní pomocníci ať se hlásí na kontaktech níže. Děkujeme.

Miroslav Novák, 606 962 111

Tomáš Redlich, farnost.kobylisy@sdb.cz

Pozvání z bohnické farnosti

8. 6. 19.30

housle a flétna v hudbě G. Ph. Telemanna

V rámci cyklu Kulturní Osmičky dáváme také prostor začínajícím hudebníkům. Soubor vystupuje ve složení: Eva Liptáková - zobcová flétna, Vojtěch Jakl - housle, Vojtěch Nejedlý - violoncello a Marie Ptáková - cembalo. Vstupné dobrovolné, doporučené 100 Kč, vstup je bezbariérový.

Podrobnosti na www.osmicky.cz

a facebooku www.facebook.com/osmicky
Zveme na pouť do Bohnic

Bohnický kostel je zasvěcený sv. Petru a Pavlu. Poutní mše svatá se bude konat v neděli 19. června od 11 hodin. V předvečer svátku svatých Petra a Pavla, v úterý 28. června od 19.30 benefiční koncert s názvem Anděl houslí, duchovní projekt houslisty a skladatele Václava Návrata.

Vstupné je dobrovolné.

Renata Molová

Poděkování za sbírky

Velmi děkuji všem, kteří jste přispěli i sebe-menší částkou na sbírky, které v uplynulém období proběhly v naší farnosti. Velkopáteční sbírka na Svatou zemi, která se koná po celém světě, jejímž smyslem je podpora křesťanů ve Svaté zemi, vynesla 12 500,- Kč. Na velikonoční sbírku v našem kostele, organizovanou na rozvoj salesiánského díla zde v Kobylisích, jste přispěli částkou 37 200,- Kč a nyní v květnu na stejný účel 42 500,- Kč. Na podporu Ukrajiny se 24. 4. vybralo 49 500,- Kč. Výtěžek Svatojánské sbírky na arcidiecézi pořádané v neděli 15. 5. činil 17 400,- Kč. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat.

P. Josef Brtník

Rozlučka s P. Járou Vracovským



Ve středu 18. 5. se konala ve zcela zaplněném farním sále beseda a loučení s P. Járou Vracovským, který odletěl 22. 5. na misie do Mongolska. Večer provázela krásná atmosféra, hezké fotografie a dva krátké filmy o Mongolsku a salesiánském díle, které jede podpořit svou přítomností také Jára. Promítuté fotografie a filmy je možné zhlédnout na odkazech níže, včetně rodicích se stránek o misii v Mongolsku. K dispozici je i zvukový záznam z besedy na stránkách naší farnosti v rubrice multimedia, nahrávky.

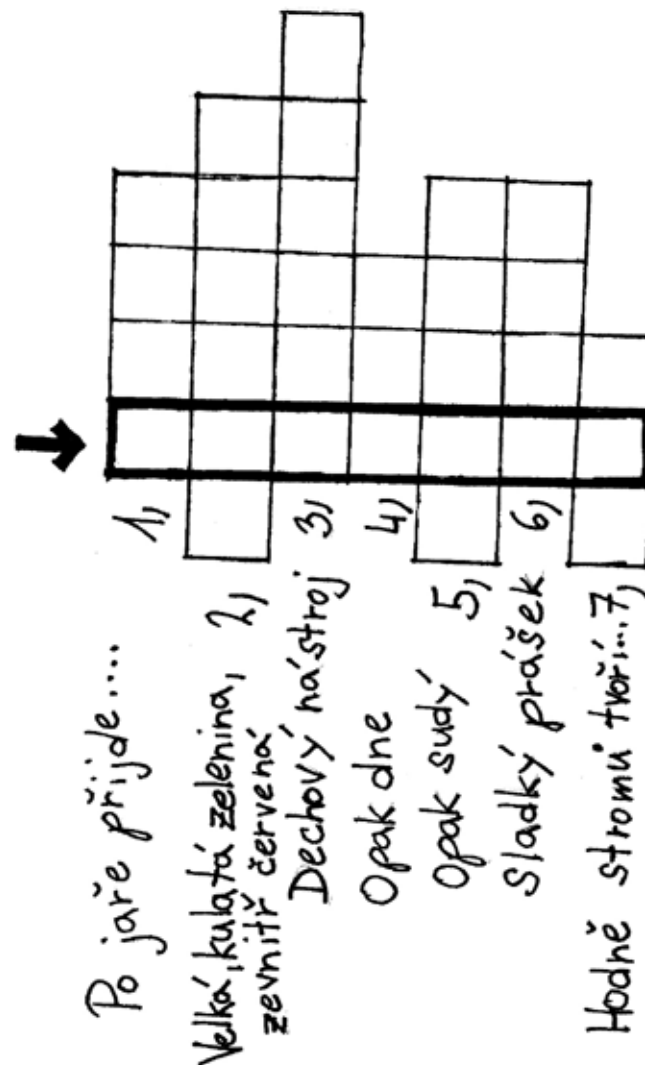
Tomáš Redlich

<https://www.facebook.com/dbmongolia.org/>

<https://www.youtube.com/channel/UC-OL0vCEYXYoMjsgDQeGdEg>

<http://dbmongolia.org/>

<http://terezicka.cz/nahravky/>



Stránku dětem připravily
Alžběta Malcová a Radka Fedačková.



Politika se týká všech

Ať tedy všichni občané pamatují na své právo a zároveň povinnost užívat svého svobodného volebního hlasu k podporování obecného blaha. Církev soudí, že si zaslouží chválu a uznání práce těch, kteří se ve službě lidem věnují veřejným zájmům a berou na sebe břemena spojená s takovým úkolem. (GS 75).

Politika je špína: znechucení obsahovou vyprázdněností stran a neschopností jejich představitelů, lobbistickými zájmy koncernů, vleklými soudy, úplatnými úředníky, populistickými výroky ústavních tluchubů, policejní šikanou občanů, máme tisíce a jeden důvod rezignovat na věci veřejné, vykašlat se na volby – obvykle není koho volit, případně vybíráme menší zlo – stáhnout se do ulity své rodiny, práce a koníčků. Postoj obvyklý a pochopitelný, leč nikoliv křesťanský.

Všichni křesťané si mají uvědomit své zvláštní povolání v politickém společenství (GS 75). Stejný článek dokonce hovoří o volební povinnosti: žádný občan by se neměl vzdávat svého volebního práva, každý by měl sledovat a ovlivňovat věci veřejné, tedy „res publica“. Tak k nám mluví konstituce Gaudium et spes ve 4. kapitole druhé části, která je nadepsána Život politického společenství a zabývá se tematikou politiky, občanské společnosti, veřejného blaha a vztahu politiky a církve. Koncil povzbuzuje všechny věřící k veřejné angažovanosti a říká jasné ne zbožnému zápecnictví. Svět politiky a občanské společnosti je výsostnou doménou laiků; církev má moudré a odvážné muže i ženy povzbuzovat, aby se nebáli nést svou kůži na politické tržiště, brát na sebe zodpovědnost, pracovat pro obecné blaho.

Ne každý je povolán k tomu, aby přijal politickou moc nebo se angažoval v občanské společnosti. Všichni křesťané jsou však

povoláni modlit se za dobré politiky. Domnívám se, že církevní refrén modliteb za duchovní povolání by měl být doplněn slokami proseb za politická povolání a dát tím nejen mladým lidem zřetelný signál, že politiku církev vnímá jako službu bližnímu. Neměli bychom v našich modlitbách pamatovat nejen na dostatek kněží, ale zejména Boha prosit, aby z našich farností povolal dostatek kvalitních politiků, ekonomů, novinářů a společensky angažovaných laiků, ochotných dávat svůj čas, schopnosti i síly pro společné dobro?

Poslední pátá kapitola konstituce je věnována politice v nadnárodním měřítku a nese název Mír a společenství národů. Jasně se v ní zrcadlí doba vzniku: svět rozdělený železnou oponou byl ve studené válce, která každým okamžikem hrozila přerůst v reálný jaderný konflikt. Během tzv. Kubánské krize v roce 1962 byl podle odborníků k použití nukleárních zbraní jen velmi malý krůček – to se nutně muselo odrazit v mentalitě autorů konstituce. Rovněž závody ve zbrojení koncilní dokument kategoricky odsuzuje, neboť je pokládá za „nejtěžší ránu lidstva, která neúnosně poškozuje chudé“ (GS 81).

Volební povinnost

Volební povinnost křesťana je jednou z podnětných idejí kapitoly, která jinak myšlenkovou bohatostí nevyniká, což je důsledkem skutečnosti, že vznikala v ča-



sové tísní a nikdo z koncilních otců ji nepokládal za stěžejní. Koncilní dokument ve svém pojednání o politice přechází mnoho ožehavých politických problémů, jako otázku národní svrchovanosti, demokracie (toto slovo se v konstituci nevyskytuje ani jednou), úlohy veřejného mínění, práva na opozici, pluralizmu politických stran, funkce státu, poměru mezi ekonomikou a politikou a řadu dalších. Mnohem více se koncil zabýval vztahem státu a církve a jasně prohlašuje, že „církev se neváže na žádný politický systém“ a přiznává státu i církvi – každému ve své oblasti – autonomii a vzájemnou nezávislost. Považuje též za důležité „jasně rozlišovat, co jednotliví nebo sdružení křesťané dělají svým jménem jako občané vedení křesťanským svědomím a co se svými duchovními pastýři dělají jménem církve“ (GS 76). V téže článku konstituce uvádí: „Církev neskládá naději ve výsady, které jí uděluje státní moc; dokonce se zrekne i výkonu některých právoplatně nabytých práv, ukáže-li se, že by jejich užívání mohlo vzbudit pochybnosti o upřímnosti jejího svědectví.“ V souvislosti s některými kontroverzemi restitucí církevního majetku může uvedená teze nabývat překvapivých důsledků.

Uznání svobodné participace občanů na veřejném životě je významné samo o sobě, neboť církev se tím po dvou tisíciletích rozešla s pojetím hierarchicky a monarchicky strukturovaného státu. To představuje významný posun v církevní mentalitě, vždyť ještě v roce 1931 Pius XI. v encyklice *Quadragesimo anno* odmítá politický liberalismus a jako optimální společenský řád navrhuje středověké stavovské uspořádání. Naštěstí to byl poslední papežský pokus o konzervování starověkého rozdělení moci mezi církev i stát. Koncilové přihlášení se k účasti občanů na správě

veřejných záležitostí představuje rozchod s monarchistickými sny o „societas perfecta“ a současně i konec představ o předem deklarovaném společenském řádu.

Participatio actiosa

Dovolím si malou odbočku: již dříve jsme označili za jeden z prvních plodů koncilu liturgickou reformu s její vůdčí myšlenkou, že mši už neslaví pouze kněz, ale celé liturgické shromáždění, každý účastník mše je svým způsobem koncelebrantem; teologickým žargonem řečeno: *participatio actiosa*, tedy aktivní účast. Tato změna vnímání role křesťana se přenesla i do jeho společenského statusu: člověk již není jen poddaným, pasivním pozorovatelem veřejného dění, ale – v liturgii stejně jako v politice – jeho aktivním účastníkem. Potvrzuje se tím stará zásada, že způsob naší modlitby (*lex orandi*) ovlivňuje naše jednání i způsob vidění světa (*lex credendi*). „Všichni křesťané si mají uvědomit své zvláštní povolání v politickém společenství; musí být zářným příkladem smyslu pro odpovědnost a služby obecnému blahu“ (GS 75). Ano, všichni. O žádných výjimkách koncilní otcové nepíší.

Politika není špína. Politika je nástroj správy veřejné moci a je taková, jakou ji lidé učiní. Pro křesťana je politika formou služby bližnímu. Rezignují-li na ni křesťané, ujmou se jí jiní. Proto by se věřící lidé neměli politiky štítit ale usilovat o co největší míru politické angažovanosti. Nejen dívat se a poslouchat, ale stejně jako při bohoslužbě – být aktivní součástí dění. Participatio actiosa: i řízení věcí veřejných je leiturgia, což řecky znamená boho-služba. Služba Bohu a služba bližnímu.

Franta Reichel



Rodina: O slibech, které činíme dětem a o odpouštění vin

Drazí bratři a sestry, dnes budeme přemýšlet o velmi důležitém tématu: o slibech, které dáváme dětem. Nemám na mysli ani tak sliby, které tu a tam během dne činíme, abychom je utěšili anebo aby byly hodné, abychom je pobídli k nasazení ve škole nebo jim rozmluvili nějaký jejich vrtoch. Mám na mysli sliby důležitější a rozhodující pro jejich očekávání ve vztahu k životu, pro jejich důvěru ve vztazích k lidem a pro jejich schopnost chápat Boží jméno jako požehnání. Sliby, kterými se my zavazujeme jim.

A rád bych zdůraznil také aspekt: rodina je velkou cvičebnou vzájemného dávání a odpouštění, bez něhož žádná láska nemůže trvat dlouho

Největším slibem je láska a darování se

Otázka, kterou bychom si měli často klást, zní: Jak jsme poctiví ve slibech, které dáváme dětem, které přivádíme na svět? Přivádíme je na svět a to je příslib. Co jim slibujeme?

Přijetí a péče, blízkost a pozornost, důvěra a naděje jsou rovněž zásadními sliby, které lze shrnout jedním slovem: láska. Slibujeme lásku, která se vyjadřuje přijetím, péčí, blízkostí, pozorností, důvěrou a nadějí. Tím největším slibem je však láska. Toto je ten nejsprávnější způsob, jak přijímat lidskou bytost přicházející na svět, a všichni si jej osvojujeme ještě dříve, nežli si jej uvědomíme. Těší mne, když mezi vámi procházím a vidím tatínky a maminky, kteří mi přinášejí svoje maličké. Ptám se: kolik jim je? – Tři, čtyři týdny. A prosím Pána, aby jim žehnal. Také to je láska. Láska je slib, který muž a žena dávají každému dítěti, jehož početí jim přichází na mysl. Děti se rodí a očekávají potvrzení tohoto slibu: plně, důvěřivě a bezbranně. Stačí se na ně podívat: v každém etniku, kultuře a v každé životní situaci! Když nastane opak, jsou děti zraněny „pohoršením“, někdy nesnesitelným pohoršením, které je o to závažnější,

že ho nedovedou rozšifrovat. Bůh nad tímto slibem bdí již od prvního okamžiku. Vzpomínáte, co o dětech říká Ježíš? Jejich andělé odrážejí Boží pohled a Bůh nikdy neztrácí děti ze zřetele. Běda těm, kdo zradí jejich důvěru, běda! Jejich důvěřivá odevzdanost našemu slibu nás od první chvíle zavazuje a soudí.

Dětem, právě narozeným, se spolu s pokrmem a péčí začíná dostávat darem potvrzení duchovních kvalit lásky. Skutky lásky přicházejí s obdržením jména, sdílením řeči, v úmyslech pohledů a podnětech úsměvů. Učí se tak, že krása mezilidských vazeb míří k naší duši, hledá naši svobodu, přijímá odlišnost druhého, uznává jej a respektuje jako rovného. Druhý zázrak, druhý slib: my – tatínek a maminka – se ti dáváme, abychom ti dali sebe samého! A toto je láska, která v sobě nese jiskru Boží lásky. Vy, tatínci a maminky, tuto Boží jiskru máte a dětem ji dáváte; jste nástrojem Boží lásky a toto je krásné, moc krásné.

Svatá Ježíšova matka, skrze niž k nám Boží Syn přišel, byl milován a narodil se jako dítě, uschopňuje církev, aby ji následovala v jejím mateřství a její víře. A svatý Josef, spravedlivý



muž, který přijal, chránil a odvážně ctil toto požehnání a příslib Boží, ať nás všechny uschopní a učiní hodnými přijímat Ježíše v každém dítěti, které Bůh posílá na zem.

Nikdy den nezakončit válkou

Rodina je velkou cvičebnou vzájemného dávání a odpouštění, bez něhož žádná láska nemůže trvat dlouho. Láska bez dávání a bez odpouštění nevydrží, nevytrvá! V modlitbě Otčenáš nás Ježíš učí prosit Otce: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ A dodává k tomu: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš nebeský Otec vám neodpustí vaše poklesky“ (Mt 6,12.14-15). Bez odpouštění žít nelze anebo přinejmenším nelze žít dobře, zejména v rodině. Každý den si vzájemně působíme příkoří. Tyto poklesky způsobené naší křehkostí a naším sobectvím musíme zaučtovat. Od nás se však žádá, abychom rány, které si způsobujeme, vzápětí hojili, a abychom porušené rodinné tkanivo neprodleně opět obnovovali. Čekáme-li příliš dlouho, všechno se stává obtížnějším.

Hojení ran a snímání vin má jednoduché tajemství: nikdy nekončit den bez prosby o odpuštění, bez smíření mezi manželem a manželkou, rodiči a dětmi, mezi sourozenci... mezi snachou a tchýní! Naučíme-li se prosit bezodkladně o prominutí a vzájemně si odpouštět, rány se hojí, manželství utužuje a rodina se stává domem, který je kompaktnější a odolává otřesům našich malých i velkých špatností. A není k tomu zapotřebí velkých prohlášení, stačí pohlázení a všechno pomine, a začíná se znovu. Nikdy den nezakončit válkou!

Naučíme-li se takto žít v rodině, budeme si tak počínat i navenek, kdekoliv se ocitneme. Je snadné upadat v tom do skepse. Mnozí, včetně křesťanů, si myslí, že je to přehnané. Říká se: ano, jsou to krásná slova, ale není možné je praktikovat. Tak tomu ale díky Bohu není. Přijetím odpuštění od Boha jsme s to sami dru-

hým odpouštět. Proto nás Ježíš nechává denně opakovat tato slova v modlitbě Otče náš. A je nezbytné, aby ve společnosti, která je někdy neúprosná, byla místa, jako jsou rodiny, kde se vzájemnému odpouštění učí.

Schopnost vzájemně si odpouštět je součástí povolání a poslání rodiny. Praxe odpouštění nejenom chrání rodinu před rozpadem, ale pomáhá společnosti, aby byla méně zlá a méně krutá. Ano, každé odpuštění zaceluje trhliny domu a upevňuje jeho zdi.

Ujišťuji vás, drahé rodiny, že budete-li schopny ubírat se stále rozhodněji cestou blahoslavenství, učit se a vyučovat vzájemnému odpuštění, pak v celé velké rodině církve poroste schopnost dosvědčovat obrodnou sílu Božího odpuštění. Jinak budeme možná krásně kázat a třeba i vyženeme nějakého zlého ducha, ale Pán nakonec neuzná, že jsme Jeho učedníky, protože jsme nebyli schopni odpuštění druhým a nechat si odpustit od druhých!

Křesťanské rodiny mohou opravdu mnoho vykonat pro dnešní společnost i pro církev. Rád bych proto, aby rodiny během Jubilea Milosrdenství znovu objevily poklad vzájemného odpuštění. Modleme se, aby rodiny byly stále více schopny žít a tvořit konkrétní cesty smíření, na kterých nikdo nebude vydán na pospas tíží svých vin.

*Z katechezí papeže Františka
vybrali Pavla a Tomáš Redlichovi
www.radiovaticana.cz*

(rubrika Svatý otec, Generální audience)

Přímělné modlitby

Bože, Otče, chválíme Tě za Tvou lásku a darování se, uč nás být Tvým obrazem - milovat a dávat sebe.

Ježíši, Boží Synu, kéž Tě na přímělu Panny Marie a sv. Josefa dokážeme přijímat v každém dítěti.

Duchu svatý, pomáhej nám ke vzájemnému usmířování a odpouštění, ať nezapadá Slunce nad naším hněvem.

Úterky u Terky



Namáhavou a vyčerpávající pouť na Svatou Horu u Příbrami zúčastněná část úterkové mládeže zdárně přežila, a proto bychom Vás s radostí všechny rádi pozvali i v červnu na pravidelná setkávání mladých u svaté Terezičky. 7. června budou v tomto školním roce poslední malé diskusní skupinky. O týden později 14. června pak bude vskutku netradiční poslední Velký Úterek – hra pro jednotlivce i pro skupiny v okolí salesiánského centra a farnosti. 21. června se podobně jako v minulých měsících setkáme v boční kapli k poslednímu večeru chval. 28. červen bude překvapením – záleží jen na Vás, jestli přijdete a kdy Úterky skončí v tomto školním roce. Něco končí, něco začíná – alespoň takto tak všem lidem, kteří

jakkoliv pomohli, ať už modlitbou, radou či svým časem, by úterkový tým rád poděkoval. Zároveň bychom rádi poděkovali i těm, kteří na Úterky nezanevřeli, i když se vyměnil organizační tým. Přejeme Vám všem, čtenářům i nečtenářům Kobylístku, farníkům i nefarníkům, pravidelným i občasným hostům na Útercích hodně zdaru ve zkouškách jak v životě, tak i ve škole, a požehnané blížící se letní prázdniny. V září na viděnou!

P.S.: Na farním webu i na facebookových stránkách Úterků je ke stažení nahrávka z Velkého Úterku na téma „Uprchlíci jak nejposlednější z bratří?“. Příjemný poslech a hodně odvahy odpovědět na výzvu evangelia.

Dominik Vachuda



Biskupské svěcení v Plzni

V sobotu 30. dubna 2016 se skupinky ministrantů a maxistrantů vydaly auty na výjimečnou jarní akci do Plzně. Zúčastnili jsme se svěcení nového plzeňského biskupa Mons. Tomáše Holuba. Byl to pro nás pro všechny neuvěřitelný zážitek, že ani nevadilo, že mše svatá trvala téměř tři hodiny. Po mši svaté byly vynikající koláčky, které nám zpříjemnily již tak hezký den. Cestou zpět jsme se ještě zastavili na blízké zřícenině hradu Radyně, která ve výši 567 m nad mořem vévodí širému okolí a patří k dominantě celého Plzeňska.



Přijetí nových ministrantů

Ve středu 15. června budou během dětské bohoslužby přijati mezi ministranty naši čekatelé z ministrantské přípravy. Jsou to: Egon Redlich, Ondřej Kubín, Matěj Smítal a Jan Jiráček. Na tuto slavnost zveme rodiče a babičky, dědečky kluků. Mysleme na ně také ve svých modlitbách.

Závěrečný mini-maxi táborák:

V neděli 19. června zveme všechny ministranty a maxistranty na společný závěrečný táborák, který se uskuteční tradičně v podloubí salesiánského centra. Věci na opečení a pečivo si každý přinese své. Pití zajistíme. Během táboráků proběhne i vyhlášení celoroční ministrantské soutěže a předání cen. Těšíme se na vás!

Tradiční rozloučení před prázdninami

Milé děti a rodiče, po poslední dětské bohoslužbě, která bude 22. června v 17.00, Vás zveme do podloubí salesiánského centra. Čekají Vás hry i táborák s kytarou. S sebou si vezměte špekáčky a chleba, ostatní bude zajištěno na místě.

Evangelia tohoto měsíce

Červnová tajenka nám prozradí něco o sv. Zdislavě. „Rodina byla pro paní Zdislavu největším pokladem. Modlila se, aby si dokázali navzájem (zjistíte z tajenky)“

Nejprve doplňte chybějící slova do evangelií, která uslyšíme během měsíce června:

Ježíš, jeho učedníci a velký zástup ... do města Naim. Když se přiblížili k městské bráně, vynášeli právě mrtvého; byl to jediný syn, a jeho byla vdova. Z města ji doprovázel velký zástup. Když ji ... uviděl, bylo mu jí a řekl ji: "Neplač." Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se zastavili. Řekl: "Mládenče, ti, vstaň!" Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce.

Neděle 5.6. Evangelium Lk 7, 11-17

„Ježíš řekl: "Šimone, rád bych .. něco pověděl." On na to: "Jen mluv, Mistře!" "Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?" Šimon mu odpověděl: "Mám za to, že ten, komu odpustil více." Řekl mu: "Správně jsi usoudil."

Neděle 12.6. Evangelium Lk 7, 36-8,3

Ježíš řekl: „... chce jít za, zapři sám sebe, den co ... ber na sebe svůj kříž a následuj mě.“

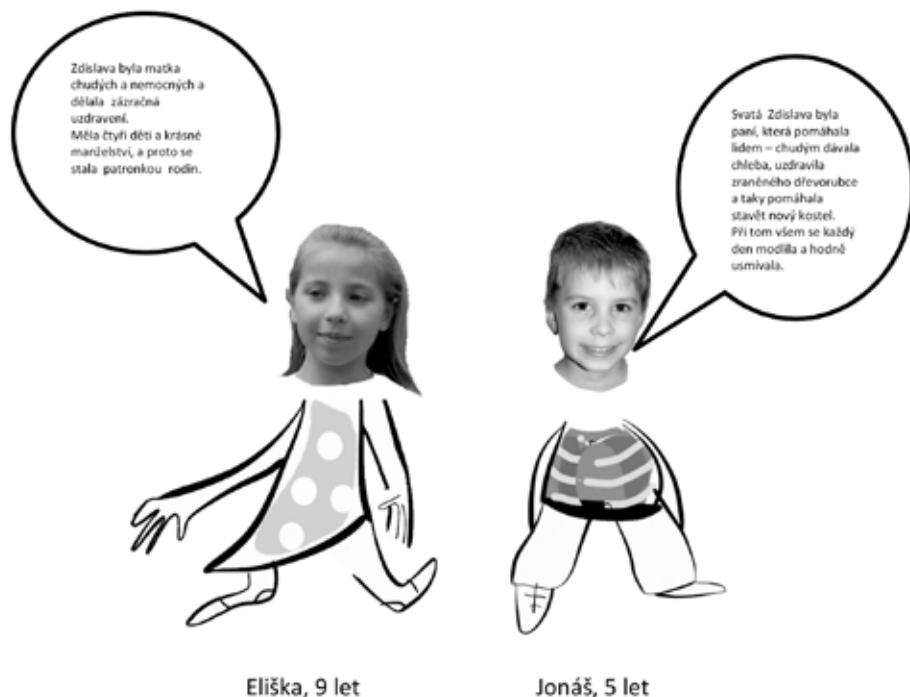
Neděle 19.6. Evangelium Lk 9, 18-24

Doplňená slova dopište v tom pořadí, jak jdou za sebou, do čtverečků okolo erbu lvíce, který symbolizuje šlechtický znak Zdislavina manžela Havla z Markvartu a je to vedle dětí, manželů, kostela, vinné révy a brečtanů jeden ze Zdislaviných atributů, s nimiž bývá zobrazována. Začněte u šipky a pokračujte v jejím směru. Pro sestavení tajenky použijte šedá políčka, seřaďte je za sebou podle čísel a máte tajenku.



Anketa

"V červnu se chystá v naší farnosti pouť rodin k sv. Zdislavě. Co o ní víš?"



Zamyšlení na tento měsíc

V prvních dvou evangeliích tohoto měsíce se dozvídáme o dobru, které prokázal Pán Ježíš. Na své cestě Palestinou potkával řadu lidí, kteří potřebovali jeho útěchu, pomoc či smilování a on nedokázal jít dál, aniž by jim pomohl. Těmito skutky, které ukazují jeho nesmírné a nepřestávající milosrdenství, nám také naznačuje svou nekonečnou lásku, kterou má ke každému z nás. I my se snažíme pomáhat lidem okolo nás a šířit tak milosrdenství mezi lidmi. Stále bychom se měli ptát, kdo v našem okolí potřebuje naše slitování, naši lásku. A jsme vždy ochotni učinit, co je třeba? Je to těžký úkol, na který ale nejsme sami. Kdo nám radí a ochraňuje nás? Je to Duch svatý, který nám pomáhá poznat, co máme udělat, a zároveň nám k tomu dává sílu. Vzorem v konání milosrdenství nám může být také svatá Zdislava, která svým životem obrací naši pozornost na naši rodinu, ale i všechny bližní.

Stránky pro rodiny připravili P. Ladislav Bandouch, SDB a Vilma Dingová

Otestuj své vědomosti

Opět přinášíme pár kvízových otázek, na kterých si můžeme ověřit vaše vlastní znalosti, tentokrát od všeho možného trochu..

- Co je ústředním bodem víry katolického křesťana?**
 - tajemství Nejsvětější Trojice
 - tajemství smrti a vzkříšení Ježíše Krista
 - tajemství spásného působení Církve
- Kdo se stal prvním pražským arcibiskupem po vzniku samostatného českého státu v r. 1918?**
 - František Kordač;
 - Karel Kašpar;
 - Josef Beran.
- Co je to Mithra?**
 - liturgická pokrývka hlavy papeže, kardinálů, biskupů a opatů;
 - nejvyšší brahmánské a perské božstvo;
 - zvukomalebná vsuvka do polyfonického chorálního zpěvu.
- Jak se jmenují církevní úřední knihy zápisů o křtech, svatbách a úmrtích?**
 - matriky;
 - kodexy;
 - indexy.
- Proč jsou při uzavírání svátosti manželství zapotřebí dva svědci?**
 - jde o starou právnickou zásadu dvou nezávislých svědectví;
 - každý z nich je svědkem jednomu ze snoubenců;
 - choreografie svatebního průvodu vyžaduje sudý počet zúčastněných.
- Jakým liturgickým předpisem se upravuje používání mobilů a dalších informačních technologií (např. tabletů) při liturgických slavnostech?**
 - výnosem České biskupské konference;
 - dekretem Papežské liturgické komise;
 - není to předmětem žádného církevního dokumentu.
- Co bylo předmětem apoštolského koncilu v Jeruzalémě v první polovině prvního století?**
 - zda pohanokřesťané mají či nemusí dodržovat Mojžíšův zákon;
 - zda vůdcem Kristových následovníků má být Petr nebo Pavel;
 - zda podniknout misie jihovýchodním směrem od Palestiny.

1a, 2a, 3b, 4a, 5a, 6c, 7a
Katolická zbrojnice - řešení

Připravil Franta Reichel

Skauti 88 Radost mají nového střediskového vedoucího



Foto: Petr Čížek, Vlevo-Vojta (TrPajzl) Kotrba, Vpravo Lukáš (Profesor)

Pěkný den všem, moje jméno je Vojta Kotrba (TrPajzl) a rád bych se Vám představil jako nový vedoucí skautského střediska 88 Radost. Do našeho skautského střediska jsem přišel koncem devadesátých let jako malý vlče a jsem v něm dodnes. Prošel jsem tedy všemi možnými kategoriemi (vlče, skaut, rover, vedoucí oddílu). V minulých třech letech jsem působil jako zástupce vedoucího střediska Lukáše Nováka (Profesora) a chtěl bych mu moc poděkovat za práci, kterou ve středisku odvedl a která ho ještě čeká :-). Nyní jsme si role prohodili a on bude mým zástupcem.

V minulých letech se podařilo mnohé, avšak stále máme plno úkolů před sebou. Vybu-

dovali jsme nové tábořiště poblíž Telče, kde se již nachází i naše původní. Můžeme tedy nyní pořádat paralelní tábory pro chlapce a pro děvčata a vzhledem ke zhruba dvoukilometrové vzdálenosti jsme si schopní i v průběhu táborů navzájem pomoci. Na obou tábořištích máme funkční studny, což usnadňuje zásobování vodou. Perličkou navrch jsou černí čápi, kteří v minulých dvou letech hnízdili hned vedle nového tábořiště.

Za další úspěch považuji začleňování nových mladých vedoucích do vedení dětí. Tito vedoucí přicházejí s neuvěřitelným nadšením a s mnoha novými nápady, které naše středisko posouvají stále dál. Za střediskové

vedení jim slibuji, že je budeme podporovat všemi způsoby, kterých budeme schopní, aby pro ně byla práce naplňující a podnětná a obohatila je v jejich budoucím životě.

Také se nám daří pořádat pravidelné akce, které se již pro nás staly tradičními. Mimo táborů, které probíhají vždy na začátku července (dívky mají tábor na 14 dní, chlapci na 3 týdny), pořádáme pravidelný zimní pobyt na horách (týdenní), sjíždění řek, Vánoční výpravu, drakiádu a mnoho dalších. Doufám, že se nám bude dařit latku udržet takto vysoko.

Na současném rozkvětu střediska se nesporně podílí i umístění naší klubovny v rámci Salesiánské oratoře. Díky všem možným aktivitám, které salesiáni pro děti a mládež v Kobyliších organizují, nemáme nouzi o mladé zájemce, kteří chtějí naše skautské schůzky navštěvovat. Salesiánům za to od nás patří velký dík.

Nyní ještě několik málo slov o mně. Do farnosti v Kobyliších jsem začal chodit s rodinou již jako dítě a mám k ní vřelý citový vztah. Vystudoval jsem Ekonomickou ana-

lýzu na Národohospodářské fakultě Vysoké školy ekonomické v Praze, kde v tuto chvíli pokračuji jako doktorand v oboru Ekonomická teorie. Současně pracuji jako analytik v České pojišťovně. Od září 2014 jsem ženatý s Kačkou Kotrbovou, vedoucí dívčího 101. oddílu. Mezi mé největší koníčky patří sport a cestování, tedy samozřejmě mimo skautingu :-). Před zraněním kolena jsem hrával Hanspaulskou a Strahovskou ligu (s přáteli ze Salesiánského centra) a doufám, že po patřičné rekonvalescenci se k tomu opět vrátím. Díky přátelům (především z našeho střediska) jsem mohl po vlastní ose navštívit například Izrael, Špicberky, Havaj, Írán, Kyrgyzstán, Maroko a další.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem členům střediska za projevenou důvěru, budu se ji snažit naplnit, a popřát všem hodně odhodlání a síly, která je k dobrovolnickému vedení dětí potřeba. Avšak duchovní dary, které díky ní do života dostaneme, nám vše mnohokrát vynahradí.

*Vojta (TrPajzl) Kotrba
vedoucí střediska*

Pavouček v Krkonoších

Pavouček neboli klub rodin s dětmi vyrostl ze skautských kořenů a sdružující se kolem farnosti svaté Terezie z Lisieux v Kobyliších vyrazil poslední dubnový víkend na setkání do Alberic v Horním Maršově v Krkonoších. Tento prodloužený víkend je nezbytným stmelovacím prvkem před zahájením týdenního letního tábora, který Pavouček v duchu přátelství sprádá letos již po 11.

V Albericích jsme byli ubytováni v Domě setkání, který má poměrně zajímavou historii. Původně sloužil jako místní škola, později

- po vyhlášení pohraničí po 2. světové válce
- se stal na dlouhá léta nedobrovolným domovem sestrám Kongregace nejsvětější svátosti, pravidelně hostil kardinála Františka Tomáška, a dnes jej spravuje YMCA. Ve svaahu za domem se schovává kaplička panny Marie, postavená panem Reitem, který ji nechal vystavět pro slávu Boha po uzdravení své dcery.

Každý den se rodiny stmelovaly výpravami po okolních krásách a zajímavostech. První den jsme navštívili zrekonstruovanou Vápenku, ve které je přehledně popsána



historie kraje s konkrétními osudy místních lidí. Poté jsme se vydali na cestu po Celní cestě směrem k polským hranicím. Přímě v Albeřicích je zachovaný dům původní Celnice, dnes přestavěný na hotel. Další den jsme se vydali lanovkou na Černou horu, kde na nás na vrcholku jako překvapení čekala hora sněhu. Na rozhledně jsme zkontrolovali stav obsazenosti Sněžky a vydali se plnit další táborovou hru, kterou pro děti připravil sám pan Krakonoš. Filipojakubskou neboli Valpuržinu noc jsme oslavili silou ohně a druhou večer se špekáčky. Kluci se místo přeskakování ohně rozhodli válet sudy z velmi ostrého kopce. Večery, po uspání dětí, byly věnovány výběru hlavní táborové hry na léto, její předpří-

pravě s rozfázováním a rozdělením konkrétních úkolů mezi rodiče. Téma letošní hry snad můžeme prozradit. Všichni účastníci se ponoří do doby pravěké a projdou různými úskalími i radostmi této dějinné epochy. Duchovně nás doprovázel P. Tomáš Mareš, který velice citlivě vedl páteční a sobotní odpolední mši a vzal posléze na sebe jeho vystupovat ve výše zmiňované letní táborové hře jako prašaman. Za skvělou organizaci výslovně děkujeme Endymu, neboli Ondřeji Remešovi, a za přípravu her pro děti pak jeho ženě Kateřině a Radce Cíchové.

Dana a Cyril Moresovi

Josef Špaček, Lukáš Vondráček vystoupí v Betlémské kapli

V úterý 14. 6. v 19.00 se uskuteční další benefiční koncert pro Salesiánské středisko mládeže v Praze – Kobylisích. Tradiční Salesiánské divadlo, kde benefice pro středisko probíhají, ale tentokrát nahradí Aula Českého vysokého učení technického v Praze – Betlémská kaple.

Vybral si ji ke svému benefičnímu vystoupení sólista a koncertní mistr České filharmonie Josef Špaček, který v současné době koncertuje v USA. „Betlémská kaple má úžasnou akustiku, jsem moc rád, že budu mít příležitost zde vystoupit společně se skvělým klavíristou Lukášem Vondráčkem. Lukáš žije v USA a do Prahy se dostane minimálně. Vítám proto tuto možnost a zároveň jsem rád, že můžeme oba pomoci dobré věci a že podpoříme opravu Oratoře pro děti u salesiánů v Kobylisích,“ říká Josef Špaček. V létě se Salesiánské středisko pustí do velké opravy volnočasového klubu Oratoř, které navštíví ročně až 500 dětí. „Vítáme proto

každou pomoc, každý i sebemenší dar, protože oprava nebude laciná, přitom je již ale velmi nutná. Chceme, aby se děti v novém prostředí cítili fajn. Je skvělé, že na pomoc této naší snahy vystoupí na benefici mimořádní čeští hudebníci. Velké díky všem, kteří se rozhodnou pomoci,“ dodává ředitel střediska Mgr. Václav Jiráček.

Vstupenky je možné zakoupit na recepci Salesiánského centra (Kobyliské nám. 640/11, Praha 8 – Kobylisy) každý všední den od 9 – 20 hod. Děkujeme všem, kteří středisko podporují!

Další informace:
<http://www.strediskokobylisy.cz/divadlo/benefice/>

Eva Špačková

Benefiční koncert

Josef Špaček

Lukáš Vondráček

14. června 2016

a hosté

v 19 hod - Betlémská kaple

Aula ČVUT, Betlémské nám. Praha 1



kontakt tel: 283 029 311
www.strediskokobylisy.cz



Salesiánské středisko mládeže Vás zve na koncert s etiketou

Poslední edukační koncert s etiketou v tomto školním roce, na kterém vystoupí 4 netradiční cellisté z Prague Cello Quartet, se koná v pátek 24. 6. v 8.30 pro mladší děti a v 11.00 pro starší děti a mládež v Salesiánském divadle. Srdečně zveme školy, rodiče s dětmi a ostatní zájemce na koncert v atypickém a humorném představení.

Přihlásit se můžete na e-mail adrese: spackova@sdb.cz nebo tel: 732938172, 283029311. Více na: <http://www.strediskokobylyisy.cz/divadlo/edukativni-koncerty-pro-skoly/>

Eva Špačková

SADBA jede...

V polovině května se SADBA zúčastnila mezinárodní konference salesiánských pracovníků a dobrovolníků v Bratislavě a navštívila i pardubický Festival Salesiánských klubů mládeže.



Bratislavská konference měla za cíl prohloubení spolupráce mezi zastoupenými organizacemi, výměnu zkušeností a vytvoření kompetenčního modelu salesiánského dobrovolníka (animátora) – jaké by měl mít znalosti, dovednosti a postoje. Z České republiky přijelo pod záštitou Sadby (Salesiánské asociace Dona Boska) osm účastníků – pracovníci Sadby a salesiánských středisek, kteří vedou dobrovolnické programy a vzdělávací kurzy pro dobrovolníky v ČR, i samotní dobrovolníci. Ze Slovenska dva lidé z organizace Domka a dva zaměstnanci organizace Savio. Výsledkem byl společný návrh profilu salesiánského dobrovolníka a první krok v mnohem větším plánu, kterým je sjednocení vzdělávacího systému dobrovolníků v ČR

Ondřej Zukal



V Pardubicích se méně jednalo a o to více veselilo. V sobotu 14. května se v areálu pardubického salesiánského střediska konal Festival salesiánských klubů mládeže – plný her, zábavy, sportu i milých setkání – určený pro celou salesiánskou rodinu i pro ty, kteří by ji chtěli více poznat. SADBA se zde prezentovala svým pestrobarevným „misijním“ stánkem, který všechny přitahoval, obzvláště menší děti. Pro ty byla připravena hra s dobrovolnickým tématem, omalovánky i zábavný znalostní test pro větší děti. Po splnění úkolů odcházely děti s medailí malého dobrovol-



níka, bonbonky a s nabídkou našich aktivit a obohacené užitečnými informacemi o životě svých vrstevníků v chudých zemích světa. Několik dospívajících mladých lidí, kteří k našemu stánku občas zabloudili, nabídka dobrovolné služby zaujala.

I oni odešli vybaveni spoustou materiálů a někdo snad i nahlodán myšlenkou stát se dobrovolníkem nebo se účastnit dalších aktivit Sadby.

Martina Mončeková

Hledá se horolezecký vedoucí

Salesiánské středisko mládeže hledá posilu do týmu vedoucích horolezeckých kroužků. Uchazeč by měl ovládat lezení na umělé stě-

ně a mít chuť pracovat s dětmi. Více informací na www.strediskokobylyisy.cz

Václav Jiráček

Řím 2016 – Audience u papeže Františka

Vzpomínám na Řím 2016. Řím Roku Božího Milosrdenství. Sobotní audience u papeže Františka. „Bude venku na Petřském náměstí za každého počasí,“ říká Laďa.

„Je Milostivý rok, určitě bude hezky navzdory předpovědím,“ myslím si.

Jsem na místě v očekávání příjezdu Františka. Těším se, že už se brzy vyčáší. Růt mě zve víc dopředu, kde je ještě pár volných míst blíž uličky. Za chvíli už sedím vedle Jožky a Karla a čekám. První kapka. Určitě se to nerozjede, jen aby už přijel František a požehnal nám. Konečně! Jásot ze sektoru nalevo, stejně jako velkoplošné obrazovky nás upozorní, že dlouho očekávaná chvíle je tady. Přijíždí Svatý otec ... a začíná lejt. Lidé vytahují deštníky. Už není vidět na podium. Ale co, ještě tu jsou ty obrazovky po stranách. Vytahují sluchátka a zapínám rádio, abych si poslechla Františkovu promluvu v Laďově překladu. Nějak to chrastí. To bude asi tím, že jsem moc vpředu, a taky těmi deštníky. Teď už je vytáhli i sousedé po stranách. Vidím cíp jedné obrazovky a slyším chrčení z rádia. Zavřu oči. Soustředím se, abych objevila paprsek slunce mezi mraky své duše, když už mi smysly neskýtají žádný záchytný bod... moc to nefunguje. Teď se z nějakého důvodu vstává. Když si chceme opět sednout, zjistíme, že déšť nebyl dostatečně taktní, aby vynechal sedátka našich židlí, když už mu není trapné pršet na audience pražských poutníků s papežem. Sedáme si každý do svého bazénku. Kapky s deštníkových rozhraní stékají nemilosrdně. Můžeme si vybrat, zda jim obětujeme kolena nebo záda. Pohár naší trpělivosti přetéká. Zvedáme se k odchodu.

Na zpáteční cestě máme rozjařenou skupinku poutníků kolem Laďi, kteří nejen slyší, ale protože vylezli na židle, tak i vidí. Cítím



se příliš frustrovaně, než abych se dokázala připojit.

Po několika desítkách kroků dav lidí řídne a je tu volněji. Zastavím se. Přece neodejdu úplně. Musím si počkat na požehnání, nejen kvůli sobě, ale hlavně pro ty, které mám ráda a kteří tu jsou jen prostřednictvím mého srdce. Dívám se směrem ke kopuli Svatého Petra. Mezi dešťovými mraky začíná prosvítat slunce a čas od času tu proletí holub nebo vatikánský „mega-racek“. V dále vidím malého velkého muže v bílém, dojemně lidsky křehkého a zároveň nekonečně silného, a kolem Nový Jeruzalém, lidi každého jazyku, rasy i národa, jak jsou i přes nepřízeň

pocasí jednomyslně shromáždění kolem Božího služebníka, a jak se k sobě chovají ohleduplně. Dnešní kázání je pro mě o naději, že v tomto světě existuje ještě jeden svět. Je zbudovaný na lásce, odpuštění a milosrden-

ství a každý z nás je povolán jej spolutvořit. Ten svět se jmenuje církev, začíná na zemi a sahá až do nebe.

Katka Cveková

Průchod Svatou branou baziliky sv. Petra

Je neděle odpoledne, zataženo, ale příjemně. Scházíme se u Andělského hradu, kde pouť oficiálně začíná. Dostáváme kříž a texty ke společné modlitbě. Nálada je veselá, všude je rušno a my čekáme na „zelenou“, abychom mohli přejít přes rušnou silnici. Proč ne, žijeme přece v 21. století. Jdeme cestou Via della Conciliazione (cesta smíření) směrem k bazilice sv. Petra a máme první krátké zastavení s krásnými texty a společnou modlitbou. Neuvěřitelné zklidnění, kterému pomáhá i ochranka hlídající, aby nikdo poutníky nekrížoval. Přicházíme na půdu Vatikánu, ke sloupořadí náměstí svatého Petra, kde na nás začne pokukovat sluníčko a spustí se na nás z nebe dvouminutový jarní deštěk. Mysteriózní zážitek, který nenaruší

ani nutné bezpečnostní kontroly. Kříž, který nás doprovází, stále střídáme a pokračujeme Svatopetrským náměstím k bráně. Vyjdeme po schodech. Před branou zvoní zvony. Překrásný okamžik. Vcházíme do baziliky branou Božího milosrdenství, kterou před 160 dní otevřel papež František. Vnímáme, jak velmi jsme vítáni. Po průchodu Svatou branou nás čeká poslední páté zastavení se společnou modlitbou. V části baziliky začíná mše svatá a bazilikou se začne rozléhat krásná hudba. Celá pouť je úžasně hlubokým okamžikem. A aniž to tušíte, Svatou branou jste s námi prošli všichni. A to pro větu, kterou vyřkl náš otec Jožka: „Svatou branou s námi v našich srdcích prošla celá farnost.“

Hanka Tomiczková



Pražákem jsem se nestal, Kobylisákem ano.

Všechno jednou končí. To asi napadlo každého, kdo před několika týdny slyšel na nedělní deváté Jožku Brtníka, když oznamoval, že po 14 letech odchází z naší farnosti. Následující rozhovor má být tak trochu bilanční. S farářem, který přistupuje k lidem bezprostředně a s otcovskou dobrosrdečností. S farářem, který jako znalec dobrého vína u něj rád hovoří o životě. S farářem, který si za ty dlouhé roky vybudoval úzký vztah k rodinám a manželským párům, ale i k těm, kteří teprve hledali cestu ke Kristu. Když jsme si v rozhovoru toto všechno připomenuli, bylo pro oba z nás na konci těžké ubránit se dojetí.

Jožko, mnozí si tě v Kobylisích zařadili téměř do inventáře a nedokáží si farnost bez tebe představit...

To si taky myslím! Ale já jsem nepočítal, že tu budu na věky, to by nebylo rozumné. Jen-
da Vývoda říkává: *Faráři se mění, ale farnost zůstává.* A to je pravda. Stabilní je farnost, ne farář.

Jaké byly tvoje začátky v Kobylisích?

To bylo hodně náročné! Přišel jsem z docela velké farnosti Brno – Žabovřesky. Složitě to bylo, protože jsem tady takřka nikoho neznal, ani ve farnosti, ani v Praze vůbec. Vstupovat do zdejšího obrovského množství lidí nebylo jednoduché. *Tehdy jsem si říkal: Co tady chci? Nikdo o mne nestojí! Kromě mše v neděli a zpovídání nikdo nic nepotřebuje, proč mne sem posílají?* Trvalo to asi tři roky, než jsem začal postupně pronikat do vztahů s lidmi, poznávat je a připravovat na svátosti. To se časem víc rozbíhalo a nabalovalo. Dnes je množství lidí, které tady znám, hodně hodně velké.



Takže bylo nejtěžší najít si cestu k lidem?

Ano, bylo to hodně těžké. Na Moravě je podstatně jednodušší vstoupit do vztahu s lidmi, protože rychleji vytvoří kontakt s knězem. V Brně – Žabovřeskách mne skupina rodin už po třech měsících od mého nástupu zvala na víkendový výjezd. V Praze to trvalo tři roky. Tady si lidé víc otukávají kněze, mají méně času, pocítují velký stres v zaměstnání, to všechno jsou asi příčiny.

Dnes tuto farnost, největší v pražské arcidiecézi, znáš velmi dobře. Jaké jsou její hlavní přednosti?

Jedna z prvních věcí, které jsem na začátku začal vnímat, byla, že je tady spousta rodin, které mají hodně dětí, tři, čtyři a více. Byl jsem mile překvapen, že je tady hodně mládeže a také lidí hledajících, kteří touží po víře. Toto se tady v Kobylisích stalo trvalou skutečností, každý rok se na přípravu na křest dospělých přihlásilo tak 5-15 lidí.

Po mém příchodu bylo málo ministrantů, tehdy jich bylo asi sedm. Začali jsme připravovat schůzky pro ministranty. Odolal jsem tlaku některých, aby mohla ministrovat i děvčata – to by kluci zmizeli úplně, protože děvčata jsou mnohem agilnější. Časem jsem teprve zjistil, že jsou tu dva skautské oddíly, které spolykaly všechny kluky. Proto jsme se začali prací s ministranty víc věnovat, hodně to tady nastartoval Petr Matula.

Dalo by se shrnout to, co se podařilo vybudovat přímo tobě, co vzniklo za tvého působení?

Mojí snahou bylo farnost uvést do „řádnějšího“ fungování, dát ji systematickost v jednotlivých činnostech. To, z čeho mám radost a co se opravdu povedlo, je tým katechetů a katechetek. Znovu a znovu se nám dařilo nacházet další, kteří byli ochotni absolvovat dvouletou katechetickou přípravu. Dnes jich je asi 12.

Pak jsem vnímal, že v tom velkém počtu lidí, kteří přistupují ke svátostem, je potřeba posily

v řadách těch, kteří podávají přijímání. Podařilo se vybudovat tým akolytů, zralých osobností, se kterými máme pravidelná čtvrtletní setkávání. Absolvovali kurz v Pastoračním středisku v Dejvicích a dnes jich tu máme asi 15. Nešlo u nich pouze o podávání svatého přijímání, ale také o jejich duchovní růst, aby byli přínosem pro farnost i pro rodiny, ve kterých žijí.

Velkou pomocí, ale i těžkostí bylo budování pastorační rady farnosti v novém pojetí. A vnímám, že to nikdy nebude hotové. Protože jedni odcházejí a druzí přicházejí, a tak se pořád musí hledat souhra.

Mojí snahou bylo podněcovat vznik a růst malých společenství ve farnosti, aby se lidé společně setkávali a díky tomu duchovně rostli. V malém společenství je to něco jiného než ve velkém kolosu celé farnosti, ta osobní vztahy ne vždy umožňuje. Mám radost, že malá společenství vznikla. Jedno z mých velkých přání bylo, aby lidé ve farnosti mnohem víc a pravidelně četli Písmo svaté, zvláště texty jako přípravu na nedělní liturgii. Teď zpětně vidím, že počet lidí, kteří to vzali za své a vnímají to jako osobní potřebu, docela narostl.

Také mne stálo hodně sil a nervů pronajmout a přebudovat faru ve Zdicích. Ale to, že může být dobře využívána různými skupinami lidí z farnosti, to přináší zase hodně radostí.

Našli bychom i věci, které se třeba povedly jinak, než by sis přál?

Trochu mne mrzí, že ne úplně dobře funguje tým varhaníků. Vlastně nemáme člověka, který by byl pro toto plně nasazený. Pomáhá nám náš regenschori Zbyněk Müller, který je ale pracovně tak vytížený, že se do toho nemůže ponořit úplně. Varhaníci přišli, odešli a zase se objevili noví. Teď vypadá, že se to už stabilizuje.

Velký dluh vidím u rytmických hudebních skupin, kde je to trochu jako na houpačce. Jeden čas byl přetlak, bylo jich hodně a měly málo prostoru, kdy která bude hrát na nedělní deváté. Dnes jsme v opačné situaci, některé scholy

se rozpadly, protože členové si založili rodiny a mají jiné starosti a méně času. Toto by se mělo stabilizovat vedením, které by nemělo být ze strany kněze, ale někoho z nich. Myslím, že to teď nabralo správný směr.

Velké mínus ve farnosti vidím v tom, že se nepodařilo vytvořit tým lektorů, kteří by četli na bohoslužbách. Pokusů bylo několik, včetně kurzů pro lektory. Měl jsem touhu, aby někdo z laiků vzal na sebe to, že bude vést lektory a dělat rozpisy služeb především na nedělní bohoslužby. Pokoušelo se o to pár lidí přede mnou a pár lidí se mnou a pořád to nejde, tak nevíme, kde je zádrhel. Potřebovali bychom stabilizovat tým, který by pravidelně fungoval. Cítím to jako dluh, který musí už zvládnout další.

Co je tím magnetem, že sem chodí tolik lidí?

Tato farnost má specifika, které si mnozí neuvědomují. Jsme salesiánská farnost a salesiánský duch lidí přitahuje, i když si to neuvědomují. Je tu velká otevřenost, rodinné vztahy, srdečnost, lidé nám říkají, že jsme velkorysejší a otevřenější pro jejich potřeby. Pokladem je, že zde máme farnost a Středisko dohromady. Vzniká tím zázemí pro rodiny, které asi není v celé Praze. Rodiče mají velké možnosti pro rozvoj svých dětí. A pak, nás je tady ve farnosti víc a lidé si najdou svého zpovědníka i kazatele. Škála nabídky je jednoduše obrovská.

Kdo je pro tebe jako kněze vzorem?

Když jsem působil na Moravě, vzorů jsem měl celou řadu. Hodně jsem získal od pátera Bradáče, bývalého rektora olomouckého semináře z konce 60. let, který dělal liturgiku. Páter Simajchl byl velký pastoralista, páter Nováček byl biblistou a spirituálem bývalého kněžského konviktu v Brně. Po vysvěcení na kněze jsme skupina kněží hledali nějaké vedení, protože teologické studium na komunistické fakultě bylo hodně chabé. Potřebovali jsme načerpat „inspiraci“ a vyhlédli jsme si tyto lidi, se kterými jsme se celý rok měsíčně setkávali a probí-

hala jakási „doplňující formace“, neboli postgraduální studium. Od těchto lidí jsem získal nesmírně moc dobrého.

Co se světců týče, mým oblíbeným je náš patron sv. František Saleský, samozřejmě sv. Jan Bosco, vzorem pro působení a kázání je sv. Augustin, svou radostí a veselostí sv. Filip Neri. Ze současnosti mě inspiruje Raniero Cantalamessa, Józef Augustyn, případně Anselm Grün. A jinak se dívám kolem sebe, kdo čím je a co dělá. Od Aleše Opatrného jsem hodně získal ve vedení lidí k pravidelné četbě písma a v pastoračním vedení vůbec.

Kdy se stává z kněze farář? Když opomeneme jmenovací dekret, kdy si uvědomuje to, že mu lidé věří a on musí věřit jim a že má zodpovědnost za farnost?

Když je do farnosti hozen :-). Dokud je kaplanem, tedy farním vikářem, je tam na krátký čas. Když dostane ustanovení od biskupa, je mu svěřena péče o farnost, případně více farností. Čím víc vstupuje do vztahů mezi lidmi, tím víc si postupem času uvědomuje, že lidé jsou mu svěřeni. Čím víc lidi poznává, tím víc roste starostlivá a pastýřská péče o ně. Pak roste také jejich otevřenost a důvěra lidí ve faráře. To je proces, který přichází postupně. Od začátku mne inspiroval Ježíš Kristus Dobrý pastýř, to je velká inspirace pro mou pastorační službu. A také důležité bylo pro mne Boží Otcovství. Tak jako don Bosco měl být „otcem“ mladým lidem, objevoval jsem v sobě rozměr duchovního otcovství, které doufám pořád roste.

A inspiroval ses i u svého vlastního tatínka...

Můj táta byl podnětem k tomu, abych objevil Boží Otcovství. Když mi bylo asi 16 let, prožíval jsem náročnou a těžkou situaci, kdy jsem udělal blbost. Zažil jsem tehdy setkání s tátou, který reagoval překvapujícím až šokujícím způsobem: „Já tě mám rád, proč takové blbosti děláš?“ Objal mne a vzal mne do náručí.

Bylo to pro mne velmi silné a uvědomil jsem si do hloubky podobenství o marnotratném synovi a milosrdném Otci.

Může být farář někdy spokojený? Anebo musí být stále nespokojený, aby se mohl posouvat k novým cílům?

Spokojený musí být v tom, že se cítí dobře v roli faráře. Že zodpovědnost za farnost přijal za vlastní. Ale nemůže složit ruce v klín a říct, že má tady všechno hotové a nemusí nic dělat. V tomto smyslu jsem pořád mírně nespokojený. Člověk vždy nejdřív čerpá ze svých možností, které zdědil nebo si přinesl z rodiny. Ale pak nastanou situace, kdy je potřeba „zajít na hlubinu“. Kdy je potřeba použít nejen jen své dovednosti a znalosti, ale dát prostor více Ježíši a Duchu svatému, aby to mělo trvalou hodnotu.

Když mluvíš o hlubinách, měl jsi tady ve farnosti někdy pocit, že jsi někomu tak velkým a zásadním způsobem vstoupil do života, že jsi ho zachránil?

To jsem měl na mnoha místech, kde jsem působil, i tady v Kobylisích. Je to jedna z velkých radostí poslání kněze. Být při tom, když je někdo na dně nebo mimo správný způsob života a být zprostředkovatelem Božích milostí, které toho člověka postaví na nohy.

Kněz může zažívat i frustraci, marnost, pocit, že nemá žádné výsledky. A na jednom člověku, kterého mu Pán Bůh pošle do cesty, vidí, jak je jeho působení důležité a potřebné. To je během života normální, že každý člověk prožívá krize. Tehdy je potřeba „zajet na tu hlubinu“ a postavit to víc na Bohu.

Protože má farář na starosti celou farnost a svěruje Bohu problémy nejen své, ale i svých farníků, má jakousi pomyslnou „přímou linku“ na Boha? Je jeho komunikace s Bohem jednodušší?

To nevím :-). Naučil jsem se s Bohem komunikovat následujícím způsobem. Když lidé za mnou

přicházejí nebo vím, že jsou v těžkých životních situacích, zvykl jsem si už v přímém rozhovoru s člověkem svěřovat ho přímo Bohu, protože veškerý lidský, filozofický i psychologický přístup je málo. Když si dotyčný člověk začne vylévat srdce a sdělovat mi své problémy, prosím Ducha Svatého, aby do jeho života vstoupil, aby mu dal světlo, poznání, pokoj do srdce.

Takže přímá linka s Bohem je horká...

V tomto smyslu ano! Protože není možné, aby to ten člověk unesl sám. Vždy je lepší to svěřit „Vyšší Instanci“.

Měl jsi tady v Kobylisích pocit, že je něco nad tvoje síly, že máš všeho dost a že dál to už nejde? Jak má farář v nejlepších letech čelit únavě, syndromu vyhoření, kde má čerpat nové impulzy? Působíš na lidi dojemem, že nic podobného jsi snad nepotkal?

:-) Uměl jsem to dobře skrývat! To člověka potkává během života, protože to je normální. Taky jsem prožíval krize víry, poslání nebo povolání nesčetněkrát. I tady mne to potkalo, několikrát jsem si říkal, že zalezu a už nikoho nechci vidět. Měl jsem pocit marnosti, prázdnoty, zbytečnosti. Vnímám jsem to, co jsem už řekl, že pokud to nepostavím mnohem víc na Bohu než na sobě, tak skončím. Výhodou pro každého člověka je mít stálého duchovního doprovázejícího. S ním může tyto věci probrat. Anebo v mém případě je výhodou, když mám řeholní společenství, které mne „nese“. Pro mne bylo také záchranou, že jsem každý rok pravidelně chodil na duchovní cvičení, kde jsem mohl přehodnotit sám sebe. Velkou oporou bylo také, že jsem dával duchovní cvičení druhým. Protože jsem dával druhým, musel jsem čerpat. Připravoval jsem se v klášteře v úplném tichu. A příprava byla pro mne něco jako osobní duchovní cvičení, a také hlubší ponoření do vztahu s Bohem.

Co máš tady v Kobylisích nejraději, co si nemůžeš vzít s sebou a bude ti to chybět?

Velké zázemí kvalitních, ušlechtilých, vnitřně bohatých a krásných lidí ve farnosti, to je zdejší velké bohatství. To už nikde nebude. Na to budu velmi často vzpomínat. Velikánským pokladem je tady v Kobylisích zázemí komunity. Jsme největší salesiánská komunita v Čechách a na Moravě, dnes je nás tu 18. A budou mi chybět vztahy, které jsem tady s lidmi navázal. Věřím, že budou pokračovat dál, i když ne v tak velké intenzitě. Bude mi chybět mimořádná poloha Kobylis, která mi umožnila být za 5 minut v přírodě a zároveň mít blízko ke kultuře, výstavám nebo divadlu.

A co tě čeká ve Fryštáku?

To vůbec nevím :-)

Budeš tam dělat zase faráře?

Když já nic jiného neumím! Ve Fryštáku začalo v roce 1927 salesiánské dílo u nás. Velmi dobře tam funguje náš salesiánský Dům Ignáce Stuchlého s aktivitami pro školy. V těchto aktivitách nebudu, já budu přímo ve farnosti. V kostele jsem byl hodněkrát na bohoslužbě s bratry salesiány. Ale ne na bohoslužbě, kde by byla farnost. Takže vůbec nemám představu. Bude tam asi 350 lidí v kostele, to bude oproti Praze velký rozdíl. Mám předsevzetí, že první rok budu odpočívat, číst a pozorovat, co se tam odehrává, a až další rok třeba něco podniknu. Oficiálně tam nastoupím 1. září. Nikdy jsem nepůsobil



Josef Brtník (1948) se narodil v Sivicích u Brna jako nejstarší z pěti dětí. Teologii studoval v letech 1973 – 1978 na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Působil v Jihlavě, Boskovicích, poté byl režimem „za odměnu“ poslán do pohraničí na Znojensko. Po listopadu 1989 byl ve Šlapanicích u Brna a poté krátce přímo v brněnské farnosti. V Brně – Žabovřeskách působil jako ředitel komunity a v tamním nově postaveném kostele se stal prvním rektorem a později prvním farářem. V letech 2002 – 2016 působil v Praze – Kobylisích.

v olomoucké arcidiecézi, ale asi to tam bude pro mne snazší, protože moravskou mentalitu mám v krvi.

A nestal ses už za těch 14 let tak trochu Pražákem nebo aspoň kobyliškým domorodcem?

Pražákem ne, ale Kobylišákem určitě ano!

Když se američtí prezidenti střídají ve funkcích, předávají si tajné kódy k atomovým zbraním. Zanecháš Martinu Hobzovi také nějaké kódy nebo aspoň jakýsi „návod k použití“ farnosti?

Bez toho to nepůjde. Když jsem já nastupoval, nebylo mi předáno nic, protože to byla hektická a složitá situace, ani moc nešlo nic předávat. Když jsem se před rokem dozvěděl, že se budu stěhovat, říkal jsem provinciálovi, že chci, aby ve farnosti působil už rok před změnou někdo, kdo to pak převezme. Aby mohl vrstnat do vztahů a nebyl tak mimo jako já na začátku. Martin je tady dlouho, to je jeho výhoda. Říkám mu, ať nekopíruje to, co jsem dělal já, ale řídí se podle svých daností a schopností. A kódy mu předám, aby to neměl tak složité.

“

A prozradíš aspoň ten hlavní kód?

Hlavní kód? Aby nezačal dělat prudké změny. Aby měl velkou trpělivost a až po roce začal postupně něco budovat. První rok by se měl hodně dívat, pozorovat, poznávat. Tak jak to budu dělat já ve Fryštáku.

Kamila Schusterová

Každé narození je zázrak a není to fráze

„Já jsem byl dřív než první den a není, kdo by tě vytrhnul z mojí náruče.“ (Izajáš 43,13)

Tak nám promluvil Bůh, milosrdný Otec, do narození našich tří dětí, hlavně první Kláry a posledního Jeronýma. Chceme se s vámi o tento zážitek podělit. Příběhy druhých byly i pro nás posilou a povzbuzením.

Klára se narodila přirozeně pár hodin potom, co její mamince, mojí ženě Tereze, operovali v termínu porodu slepé střevo. Jeroným zamotával hlavu doktorům (a ti nám) od začátku, aby všem nakonec připravil horké chvilky z důvodů, které ani nejmodernější medicína nikdy neurčí dopředu – a dal nám všem znamení, že se to vždycky bude odehrávat trochu mimo nás, že to celé režíruje někdo mimo porodní sál. Nechceme sdílet zážitky z porodů, které jak poznamenala jedna naše kamarádka, jsou jak z učebnice patologických porodů. Chceme sdílet dvojí intenzivní zkušenost s Božím milosrdenstvím. Vždycky jsem souhlasil s tím, že narození každého dítěte je zázrak a dar, ale to bylo asi tak všechno. V hloubi duše jsem si vnější zásah nijak zvlášť nepřipouštěl, vždyť jsme se přeci postarali my, postarají se lékaři, trochu nervózní člověk je, ale říká si, že je to všechno pod kontrolou.

Mít věci pod kontrolou byla vždy moje mantra (co jiného byste chtěli po auditorovi, který byl kdysi vedoucím skautského oddílu a středis-ka). A pak se narodila Klára a já jsem asi poprvé v životě prožil, jaké to je nemít věci pod kontrolou, když jsem seděl na chodbě před operačním sálem a tchýně mi chvíli předtím do telefonu řekla, že to musíme odevzdat Bohu (byl jsem vyjevený už jen z té jedné věty pronesené naprosto klidným hlasem). Nakonec všechno skončilo dobře, jak pronesla hlavní ošetřující lékařka: „Příroda si poradila“. Velká komplikace to byla hlavně pro moji ženu Tere-

zu, protože reálně hrozilo, že už další děti mít nebudeme. To byl první velký zázrak, Boží zásah jsme tehdy vnímali zcela jasně, ale časem se z toho stala spíš „veselá historka z natáčení“ a před narozením dalších dvou dětí jsme vtípkovali (rouhali se?), že už nás nic horšího potkat nemůže. Ale v zásadě to byla pravda, protože nás nepotkalo nic horšího, ale prožili jsme při narození třetího dítěte úplně novou zkušenost (vlastně jich bylo několik, alespoň pro mě).

Tou první bylo, že nevyšly úplně dobře genetické testy a člověk se v dnešní technické době dostane do neuvěřitelné mašinerie, kterou může ustát pouze pevně podepřen. My jsme byli podepřeni Bohem, tak jsme to měli mnohem jednodušší než lidé nevěřící, na které pohlížím od té doby mnohem shovívavěji – netroufám si odhadnout, jak bych se na jejich místě zachoval. My jsme otázku „ano“ nebo „ne“ vůbec neřešili, stačilo, že nás lékaři neustále zásobovali nějakými informacemi. Dalo by se psát hodně o lékařské etice, o tom, co je přípustné a co už je za hranou, jakou máme vlastně šanci se svobodně rozhodovat – co následuje, když odmítnete některá vyšetření. V jedné slabší chvíli jsem se musel ptát: „Kde zůstal Bůh? Je ještě dítě dílem stvoření Boha nebo dílem doktorů? Je tohle ještě medicína, která slouží člověku?“

Druhá byla zkušenost síly modlitby a společenství. Za Jeronýma se modlilo hodně lidí, známých i neznámých a prognózy doktorů se postupně nenaplněly, až bylo nakonec všechno skoro úplně v pořádku. Před nedávnem bych řekl, prostě to tak nějak zase vyšlo, tentokrát cítím, že jediné, co jsme opravdu mohli dělat, bylo modlit se. A modlitby a myšlenky druhých nás skutečně podpíraly. V některých chvílích jsem téměř fyzicky vnímal, že mě modlitba nese (třeba ráno v metru cestou

do práce), byl to zvláštní a do té doby nepoznaný pocit. Když vám napíše 50 chlapů, že jsou s vámi a vy víte, že to není jen ze zdvořilosti... O třetí zkušenosti napíšu jen tolik, že při Jeronýmově porodu se objevila úplně jiná, nečekaná komplikace - jako by Bůh chtěl v celém tom příběhu ještě jednou podtrhnout, že to nemáme do poslední chvíle ani trochu pod kontrolou, že každé narození je zázrak a není to jen fráze. A samozřejmě, aby nás obdaroval svojí velikou nezaslouženou milostí. Anebo že stál celou dobu za oponou a věděl, jak to dopadne. Velký obdiv patří mojí ženě, jak to celé unesla, a proto připojuji, co jsem napsal bezprostředně po porodu: „Chlapi, milujte své ženy. Co musí vydržet, bychom my nevydrželi.“ Děkujeme Ti, Bože, za Tvá veliká znamení,

Z tuláka poutníkem

Před 4 roky jsem zjistila nebo spíše jenom si myslela, že mám v životě vše, co jsem si vždy přála - 3 zdravé děti, střechu nad hlavou, práci, která mě baví a spoustu přátel. O víkendu jsme sportovali, jezdili na chaty ke známým, grilovali, zpívali a já jsem si v tu chvíli uvědomila, že je ten můj život krásnější, než jsem si dovedla představit, ale k pravému pocitu štěstí mi přesto něco chybělo. V tu chvíli mi došlo, že nemám něco, co si nelze koupit, ani vymyslet, ani zasloužit a že nevím, co to je, kde to je a jak to začít hledat. Ten den jsem se vlastně vydala na dobrodružnou cestu k našemu Pánu. Vždy jsem byla věřící, ale byla jsem přesvědčená, že v kostele Pána Boha nenajdu, že stačí číst Bibli, modlit se, děkovat za všechno dobré a všem kolem pomáhat, jak jenom to jde. Říkala jsem si, ale vždyť dělám všechno správně, tak co mám tedy udělat víc, abych pocítila, že jsem na správné cestě? Jednoho dne jsem se rozhodla, že na další víkend s přáteli nepojedu, zůstanu doma a budu celý víkend

kteřá jsi učinil v našem životě. Dej, ať nás tato zkušenost uschopní vnímat všechny skutky Tvého milosrdenství, a to i v dobách klidu, a abychom si opravdově vážili každého lidského života. Prosíme Tě, dodej sílu a odvahu všem, kteří pod společenským tlakem rozhodují o životě svých nenarozených dětí. Můžete přijít společně s námi poděkovat za Jeronýma a společně oslavit jeho křest v neděli 12. června ve 14.00 při mši svaté.

*Karel, Tereza, Klára, Tadeáš
a Jeroným Kostrounovi*

P.S. autora: Doporučuji všem chlapům mužskou iniciaci, kterou jsem absolvoval vloni na podzim, více na www.familia.cz/chlapi/akce

prosit Pána Boha, aby mi ukázal, kudy se vydat na cestu k Němu a co mám dělat, abych mu udělala radost a odvděčila se za všechny ty zázraky, které v mém životě vykonal. Žila jsem mezi nevěřícími lidmi a neměla nikoho, za kým bych mohla jít a poradit se. Od sobotního rána jsem se modlila, četla Bibli, děkovala, zpovídala se a odevzdala svůj život do rukou Božích, ale pořád jsem netrpělivá a čekala jsem, že budu brzy vědět kam jít a co dělat. V sobotu k večeru už mi docházela trpělivost, pustila si (zcela výjimečně) televizi a říkala si, že zkusím nějaký program a že mě snad něco trkne a také, že jo. Jediný program (do té doby mně neznámý), který mě zaujal, byl TV NOE. Zrovna tam nějaká paní ze Salesiánského centra v Pardubicích povídala o tom, jak se starají o děti, které opouštějí dětský domov. V tu chvíli jsem přesně věděla, že bych chtěla pomáhat potřebným. Jsem z Holešovic a Salesiánské středisko v Kobylisích je přes vodu,

takže jsem vyrazila druhý den do kostela. Nechtěla jsem jít přímo na mši. Chtěla jsem pouze najít nějakou nástěнку, kde bych se dočetla, jak se zapojit mezi dobrovolníky. Na ten den nikdy nezapomenu. Vešla jsem do kostela plného lidí, kde se hrálo na kyrtaru a pan farář mluvil přesně o tom, co se mi zrovna honilo hlavou, a já si byla jistá, že jsem přesně tam, kde mám být. Připadala jsem si jako marnotratný syn, který se vrátil domů, a slzy dojetí se mi draly do očí. Nedovedete si představit, jak mi mezi vámi všemi, kteří chodíte k Terezičce a kteří zde kázete, bylo dobře, jak jsem se cítila vámi všemi přijatá do rodiny. Od té doby jsem nevynechala jedinou nedělní bohoslužbu a pokaždé jsem dostala odpovědi na všechny mé otázky, které jsem ten týden řešila. Jednou to byly dokonce daně. Asi po půl roce jsem se díky výzvě Tomáše Redlicha přihlásila na kursy Alfa, kde jsem poznala tolik úžasných lidí! Tam jsem pochopila spoustu důležitých věcí. Hlavně to, jak je farnost a společenství věřících důležité a že sama bych se stále motala dokola a k ničemu by to nevedlo. V podstatě jsem byla takovým tulákem, z kterého se pomalu stává poutník. Koupila jsem si v kostele spoustu knih, chodila na přednášky a hasila svojí duchovní žízeň. Stále jsem něco objevovala a pomalu mi docházelo, že bez křtu už to dál nepůjde, takže jsem se poradila s naším pastýřem Jožkou Brtníkem a 2 roky se připravovala na křest. Při něm jsem si vzpomněla na ten den před 4 roky, kdy jsem do našeho kostela vstoupila poprvé a chtěla pomáhat dětem. Opět se mi draly slzy vděčnosti do očí. Tolik lásky se mi od té doby dostalo, kolik by mi nemohl dát celý svět. Tolik poznání, které bych sama nikdy nebyla schopná nastudovat ani vymyslet. Dostalo se mi tolik něhy a ochrany, tolik pomoci při různých životních situacích. Na závěr vám popíšu jednu z nich. Pracuji v zahraniční firmě jako technička a obchod-

nice a každým rokem máme pohovor se šéfem z Německa, je to hodnocení minulého roku a vize do budoucna a to celé v angličtině. Pro mě to byl do určité doby den, na který jsem se ani trochu netěšila. Až jsem jednou požádala Ducha svatého, aby mi trochu pomohl, protože jsem se nestihla řádně připravit a procvičit angličtinu, kterou pomalu zapomínám, protože ji nepoužívám často. Celý můj projev byl nejen zajímavý, ale i tak vtipný, že přísný pan Gerhard se chvílemi smál na celé kolo. Nejkrásnější na tom bylo to, že já sama byla překvapená a nadšená tím, co říkám a ke všemu v angličtině! Duch svatý koná zázraky a já mu jsem tolik vděčná. Chtěla bych poděkovat celé naší partě lidí, kteří se spolu se mnou připravovali na křest, Katce Cveklové a Verunce. Veliké díky našemu pastýři P. Jožkovi, který odstranil vše, co nám stálo v cestě k našemu Pánu a to jsme byla tak rozmanitá a vůbec ne jednoduchá skupinka lidí. Také bych ráda poděkovala všem farníkům, kteří se za nás přimlouvali modlitbou, Tomášovi Redlichovi za kursy Alfa a na konec mojí milé kmotřičce Helence Tyburcové. Děkuji :-)

Květoslava Terezie Charvátová



Hledala jsem Cestu

Kdysi v období puberty jsem přemýšlela o životě a trápila se. Řekla jsem si, že než žít takovýmto způsobem života, jaký jsem žila, tak to radši umřu. Dodnes si tu chvíli pamatuji. Rozhodla jsem se hledat Cestu za láskou a štěstím, i kdyby to mělo bolet a stát spoustu sil! Ale co vlastně hledám a kde to nalézt?

Už jako malou holku mě otec učil znát květiny, zvířata a milovat přírodu. Žasla jsem nad její krásou a dokonalostí a nalézala v jejím náručí klid a mír v duši. Jenže kde se všechna ta krása na světě vzala?

Naše rodina byla a je zcela ateistická, přesto jsem jednou ve staré almaře po prababičce objevila starý kancionál s písněmi a modlitbami. A naučila se první modlitbu - Otčenáš. To jsem ještě nevěřila, ale zkoušela jsem ve chvílích krize, co to udělá...

Hledala jsem Cestu, nějaký smysl života a bloudila tmou. Ráda jsem navštěvovala různé staré památky i kostely, ale při náhodné účasti na bohoslužbě v kostele jsem se styděla a cítila jsem, že do kostela nepatřím, přišla jsem si tak nějak trapně a raději jsem zavítala do kostela, když byl prázdný a nikdo mě neviděl.

V Boha jsem nevěřila a Bibli, kterou jsem si jednou ze zvědavosti opatřila, jsem nerozuměla. Začala jsem totiž číst logicky od začátku - od Starého zákona - a tak čtení brzy vzdala. Později jsem zjistila, že je jednodušší začít číst od Nového zákona.

Několikrát jsem přemýšlela, kde najít vhodného faráře, který by mi na cestě k víře pomohl a spíše mě od křesťanství neodradil. Bála jsem se, že potkám někoho, kdo mě bude přesvědčovat a dávat mi kázání.

Na delší dobu mě pak odradil zážitek z kostela, kdy lidé kolem mě klečeli, bili se v prsa a volali: „Je to má vina!“ Jaká vina? Co jsem udělala, že mám klečet a bít se? Nechápal jsem a byla jsem tím znechucena. Nikdo mi nic nevysvětlil.

U nás na vsi farář nebyl a kostel byl opuštěný. Zdálo se, že celá vesnice na Boha nevěří a rodíče o „těch nesmyslech“ nechťeli nic slyšet. Situace se změnila, když jsem se přistěhovala do Prahy. Začala jsem chodit na terapii, navštěvovat psychologické semináře a skupinu, kde jsem mohla hlouběji poznávat svou duši. Potkala jsem zde manžela, který začal pracovat v nakladatelství Portál patřící salesiánům. Já nastoupila jako učitelka v mateřské škole, kde jsem se seznámila s kolegyní, křesťankou a později mojí kmotrou Jitkou Čaplovou, která mně přinesla výstřižek z Kobylístku s článkem o Katechumenátu a kurzech Alfa v kostele sv. Terezičky. Dodnes ho mám schovaný. Všechno mě směřovalo k Salesiánům. Na uvedené číslo jsem hned zavolala a po osobním rozhovoru s otcem Josefem se přihlásila do kurzu. Uvědomila jsem si, že otec Josef je ten, kterého jsem dlouhá léta hledala. Byl to okamžik, kdy jsem našla Cestu, po které nyní jdu a, jak doufám, dál půjdu i v budoucnu.

Dlouho jsem si přála nalézt nějaké společenství, někam patřit, s někým sdílet radost, scházet se a navzájem se podporovat. Přála jsem si společně jen tak zpívat, milovala světlo svíček a hledala místo pro klid a přemýšlení. Nevěděla jsem, co mám hledat. Teď jsem přesvědčená, že toto vše se dá nalézt právě v kostele.

Přišla jsem na setkání katechumenů se spoustou otázek a pochybností. Např. jak se staráme o svou duši a čím ji můžeme živit? Jaký je smysl života?

Moje pochybnosti se týkaly otázek odložení intimního života až po svatbě, zvířecí duše a nevysvětlitelných zázraků popisovaných v Bibli, kterým můj mozek odmítá uvěřit.

Ale po svatbě už mám, zvířata se podle mě dostávají rovnou do ráje (alespoň tak jsem to viděla na mnoha vyobrazeních) a do záhad Písma svatého stále pronikám.

Mnoho záhad, které se kdysi přihodily a teď o nich čteme v Písmu, jsem stále nepochopila. Mnoho symbolů, jinotajů a přirovnání, které Ježíš používal, snad ani nejsme jako obyčejní lidé schopni plně pochopit, ale přesto: už 2000 let hledáme, vykládáme, zobrazujeme a zkoumáme zázrak, který se kdysi dávno stal.

Křestní jméno Klára jsem si vybrala pro jeho význam - jasná nebo zářivá, abych prosvětliila svoji uplakanou duši, dále pro patronku sv. Kláru z Assisi, která uměla šetřit a žít v chudobě a pokoře, což se mně zatím moc nedaří, a také

pro vzpomínku na zážitek před lety, kdy si vedle mě sedl na lavičku v parku úplně cizí člověk a řekl mi, že se určitě jmenuji Klára. Řekl to tak přesvědčivě, jako by viděl budoucnost. Nyní už mohu říci: „Ano, jmenuji se Klára!“

Petra Klára Kanclířová

Všichni noví zájemci o katechumenát - přípravu na křest - se mohou již nyní hlásit u současného faráře P. Josefa Brtníka (604 627 533), nebo u P. Martina Hobzy, který bude od září ustanoven novým farářem naší farnosti.

Ad Sv. otec František, Kobylístek 5/2016:

„Milující se rodina dovede svým svěděním lásky rozehřát srdce celého města.“

Bylo jich pět. Ti dva a tři děti, krosna, vázací šátek na hrud. Postávali, posedávali ve středním prostoru za první řadou lavic. V klidu. Kluci naslouchali, odpočívali na klekátku nebo se zabavili. Maličká se zájmem pozorovala okolí a evidentně prvními krůčky obcházela s maminkou boční řadu lavic. Ta ji někdy vzala do náruče, jindy vzala prostředního, který si usilovně začal cucat palec. Při přinášení darů hromadou dětí rodiče vyhoupli klučky na ramena, maminka vzala do náruče ještě

přistrčenou holčičku, a šli nahlédnout, co se to tam děje. Nemohli jsme je nevidět, měli jsme je před očima a svým bytím přitahovali pozornost, nejen mou. Po usebraném sv. přijímání byli kluci v závěru mše sv. upozorněni na účtyhodnou řadu malých ministrantů. Jak krásné, jak výmluvné a neokázalé, jak tiché jejich svědectví lásky! To o letnicích.

Jsem vděčna za příklad této mladé rodiny. Vrátila jsem se - v době, kdy doma slýchám různé „dospělácké“ řeči - o řadu let zpátky. Bylo to tak dobře, jak bylo, u nás se čtyřmi dětmi.

Irena Červenková

Tvůj oděv hovoří

Ženy, slečny, dívky! Každou neděli jsme pozvání na Hostinu Lásky k Nejvyššímu Pánu, Králi a Vladaři Všemohíra. Na takovou slavnost je třeba se připravit. Samozřejmě nejen srdcem, ale i vzhledem, protože oblečení odráží naši úctu a zdůrazňuje slavnostnost dané chvíle. Mnohdy si říkáme, zda bychom sly k audienci u prezidenta nebo dokonce ke sv. Otci tak oblečeny, jako v neděli na mši svatou. O vhodném oblečení do kostela hovořila v únorovém KT i návrhářka Marie

Zelená. Johanka z Arku, nosila kalhoty, proto, že pro její poslání to bylo nutné. Ale my ženy? Neztrácíme nošením kalhot trochu svoji identitu? Stírá se tím hodně rozdíl mezi mužem a ženou. Trvá to už dlouho a výsledky se dostávají. Dříve se říkalo v rodině, kde vládla žena, že nosí kalhoty. Co tedy s tím? Ženy, slečny a dívky! Apeluji na váš vkus, ale i cudnost. Na toto slovo se už skoro zapomnělo.

Olga Lukešová



Vydává farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Kobyliské náměstí 1,
182 00 Praha 8, farnost.kobylisy@sdb.cz
Redakční rada: P. J. Brtník SDB, J. Mrázek, M. Muchová,
P. Remeš, T. Vyhnaněk
Redakce: F. Reichel, T. Redlich, B. Mimra
DTP: Boo & Vít Kostečka
Tisk: TLAMA design
Příští číslo vyjde, dá-li Bůh, 26. června 2016
Uzávěrka bude v neděli 19. června 2016

Příspěvky posílejte na farnost.kobylisy@sdb.cz nebo do sakristie.
Za obsah článku odpovídá autor, příspěvky nejsou stylisticky upravovány.
Názory autorů nemusí být shodné s názory redakce.
Výšel: 29. května, náklad: 750 výtisků
Výrobní cena jednoho kusu cca 12,- Kč

tel.: 283 029 141
www.terezicka.cz

červen

sudé	po	19.15	Hovory o bibli s jáhnem Jaroslavem Schrötterem, místnost Emauzy
liché	út	19.20	Hovory nad Katechismem s jáhnem Josefem Fiřtem, místnost Emauzy
každý	čt	19.00-19.30	Eucharistická adorace, kostel
7., 14., 28.	út	18.30	Úterky u Terky (7. skupinky, 14. velké setkání, 28. překvapení)
1.	st	16.00	Bohoslužba D.D. Ďáblice
2.	čt	15.00	Bohoslužba D.D. Mirovická
		19.05	Adorace, modlitby za povolání k zasvěcenému životu, kostel
		19.30-23.00	Noční adorace
3.	pá	17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
4.	so	11.00	Svatba sv. Klára - Jozef Forgáč, Šárka Hálečková
		14.00	Sliby Salesiánů spolupracovníků (Vojtášovi, Mrázkovi), kostel
		16.30	Příprava rodičů na křty dětí
5.	ne	10.30	Křty dětí
		14.00	Klub seniorů - posezení s harmonikou Milana Miškaříka, farní sál
6.	po	19.15	Společenství živého růžence
7.	út	18.30	Poslední setkání katechumenů před prázdninami
8.	st	18.30	Poslední setkání nově pokřtěných (neofytů)
9.	čt	19.05	Adorace, modlitby za povolání k manželství a rodinnému životu, kostel
10.	pá	15.30-24.00	Noc kostelů
11.	so	11.30	svatba sv. Terezie - Peter Centko, Terezie Krůtová
12.	ne	14.00	Křty Blažkovi a Kostrounovi, kostel
		19.30	Setkání akolytů
13.	po	10.00	ROSA - duchovní slovo pro seniory
15.	st	17.00	Přijetí nových ministrantů, kostel
		18.00	Poslední setkání katechetů před prázdninami
16.	čt	9.30	Mamky sobě, O víře v rodině s Josefem Brtníkem, kat. míst. Emauzy
		15.00	Bohoslužba D.D. Mirovická
17.	pá	18.30	Zastavení s Donem Boskem, kostel
18.	so	7.30 - 18.00	Pouť rodin a farníků do Jabl. v Podještědí ke sv. Zdislavě, patronce rodin
18. - 19.	so-ne		Pomužna - pouť mužů na Svatou Horu
19.	ne	10.30	Vyslání dobrovolníků do misií, kostel (SADBA)
			Klub seniorů - rozloučení před prázdninami
			Závěrečný mini - maxi táborák, podloubí
		19.30	Poslední setkání pastorační rady farnosti před prázdninami
21.	út	18.30	Večer chval, Úterky u Terky
22.	st	16.00	Svátost smíření pro děti, kostel
		17.00	Poslední bohoslužba pro děti před prázdninami, táborák v podloubí
24. - 26.	pá-ne		Modlitby matek, modlitební triduum, kostel
25.	so	12.00	Předání služby provinciála, kostel
26.	ne	9.00	"Liturgické rozloučení" s P. Jožkou Brtníkem, kostel
		16.00	Odpolední agapé s Jožkou Brtníkem, farní sál, terasa
30.	čt	14.00	Duchovní slovo pro seniory -DSP Burešova, zahrada

červenec

1. - 2.	pá-so		Výjezdové setkání komunity Salesiánů, Zdice
2.	so	12.00	Sv. Klára Svatba Stanislav Kostolný, Kristína Airika
6.	st	15.00-17.00	Vyklízení kostela před malováním, silní muži vítání
16.	so	9.00	Úklid kostela po malování, všichni s chutí do práce vítání